

Örmezői *Morus Szent*
Tamás Egyesület

Morus Tamás Napja - június 22.

A kiadvány anyagának megírásában az Őrmezői Morus Szent Tamás Egyesület tagjai vettek részt, a hosszabb szövegrészek szerzőit a kiadványban feltüntetjük. A képeket az egyesület tagjainak és támogatóink amatőr felvételeiből és válogattuk – köszönet érte.

Szerkesztette Makrainé Tóth Rita.

Külön köszönetet mondunk Veréb Lászlónak, aki a Morus Napon készült hangfelvétel és a taggyűlés jegyzőkönyvét legépelte.

A kiadvány megjelenését Újbuda Önkormányzata támogatta.

Felelős Kiadó: Őrmezői Morus Szent Tamás Egyesület

Budapest, 2012. december

BEVEZETŐ

2012. 19 év. Számok, tények – elsősorban ilyeneket tartalmaz egy beszámoló. A Morus 19 éve még embernek is nagykorúságot jelent. Folyamatosan nőtt, cseperegett a programok száma, nőtt a tagok létszáma, gyarapodott a pártfogoltak száma, s jó lenne mondani, hogy nőtt a támogatók száma. A bevételek terén nem tudunk töretlen növekedésről beszámolni. Pedig de jó volna! Ezt várja tőlünk a friss Civil törvény, s ha meg akarjuk őrizni közhasznúságunkat, bizony nagyon meg kell mozgatni a támogatóinkat. A közhasznúság nem öncél, bár annak látszik. Kell, hogy kaphassuk az 1%-okat. Az pedig kell, hogy továbbbíthassuk azoknak, akik rászorulnak.

Vajon fog ez menni? Vajon a szeretet és közösségépítés helyett ez lesz a középpontban? Vajon hol tartunk ennek elérésében? Vajon mennyire feleltünk meg ennek a 2012. évben? Vajon felkészültünk a 20. évforduló méltó megünneplésére?

Hát lássuk!

KÖZGYŰLÉSEK, HIVATALOS ESEMÉNYEK

Az Őrmezői Morus Szent Tamás Egyesület 2012. január 31-én megtartotta évi rendes közgyűlését, amelynek napirendjén, mint minden évben, az előző éves működésről és pénzügyi helyzetéről készült beszámolók és a 2012. évi program és pénzügyi terv megvitatása szerepelt.

A 2012-es tervek megvitatásakor nagy hangsúlyt kapott a pénzügyi terv, annak fontossága, hogy tagjaink lelkiismereti kötelességévé tesszük mind az adó 1%-ok, mind a vállalkozói vagy magánszemélyektől adományok gyűjtögetését. Napvilágot látott a 2011. CLXXV. tv. az ún. Civil törvény, amely a közhasznúságot egy sor új feltételhez köti, részben pénzügyi, részben működésbeli feltételekhez. Mindezek alapján a 19 éves szervezet igen nehéz szívvel néz a jubileumi 20. év elé, még akkor is, ha a civilek a felzárkózáshoz kaptak két év türelmi időt.

A pénzügyi tervek között szerepelt a tagdíj emelése is, az elnök által beterjesztett javaslatot egy tagtársunk javaslatára tovább emeltük, végül a 2.000 Ft éves tagdíjat szavazta meg a taggyűlés (nyugdíjasoknak 1.000 Ft).

A közgyűlés a beszámolókat elfogadta, a tervezett Morus Nap díszvendégének meghatározásakor könnyű dolgunk volt – a tavaly már fölmerült Schäffer Erzsébet írónőre esett a választásunk.

HANGVERSENYEINKRŐL

Ha hangverseny, akkor Weiner és Héra András tanár úr, és maradtunk a már megszokott hármas számnál, március 24-én, május 19-én és november 17-én voltak a koncertek.

Az Egyesületünk és Héra tanár úr az idén is hirdette a hangversenyeket a facebookon, így sokkal hatékonyabban értük el a fiatalokat. A műsorok és a zenei csemegék előrejelzésével mindenki sokkal tájékozottabban érkezhett a hangversenyre, s a plakátok számát is csökkenthettük.

Az év sajátosságainak megfelelően hallhattunk Liszt és Debussy műveiből, sok nagy

klasszikustól, és ritka meglepetéseket is. Márciusban a XVII. századtól a XX. századig minden stíluskorszakból, az adott korok meghatározó műfajaiból. Volt egyházi kantáta, versenymű, szonáta, szvit, karakterdarab, virtuóz etűd és nagyszabású romantikus mű, magyar, német, olasz, spanyol, cseh szerzők művei énekhangon és sok-sok különböző hangszeren. A szereplők között több nemzetközi versenydíjnyertest is köszönthettünk, a trombitások Marton Márk és Dajka Martin középiskolás létükre Országos Főiskolai Trombita Versenyen az első és második helyen osztoztak, és a brünni Nemzetközi Trombitaverseny első díját megosztva hozták el, Kónya Attila gordonkajátékával az Országos Szakközépiskolai Verseny fődíját nyerte el, s egyúttal bloomingtoni ösztöndíjat kapott, Szabó Ildikó, szintén gordonkás pedig számos nemzetközi verseny győzteseként jelenleg Berlinben tanul, s szerencsénkre élvezhettük az ő játékukat is.

Májusban emlékeztünk Debussyre, aki 150 éve született, és aki a XIX. és XX. század határán a romantika és az impresszionizmus stílusjegyeit egyesítve különleges hangzású, de az előző századok harmóniavilágán alapuló műveivel, Monet, Manet, Renoir képeivel rokonítható népszerű zenét írt. A barokk és klasszikus zene remekműveivel az összes vonós hangszert bemutattuk. A koncert elején a XX. századból három – mindenki számára várhatóan élményt okozó – mű hangzott el, Sosztakovics, Prokofjev és Milhaud.

Novemberben a májusi Prokofjev után Glazunov egy művét fújja csodálatosan Vancsik Dorina, és jöttek a többi fúvósok, Sántik Zsuzsanna, Bencsik Eszter és Takács Ferenc, nagybőgőn Prinyi Márton, a zongoristák, Kepes Iván és Horváth Marcell, valamint Blahunka Flóra gordonkán. Szavakkal nehéz leírni, csak halványan érzékeltethetjük, hogy ezek a fiatalok már most kész művészek, s nem kell drága pénzen távoli koncerttermekbe záródokolni, ha szépet és magas színvonalon szeretnénk hallgatni.

Köszönjük a Prima Primissima díjas Weiner Leó Zeneművészeti Szakközépiskola diákjainak, felkészítő tanáraiknak, és nem utolsósorban Héra Andrásnak!

A MAGYAR KÖLTÉSZET NAPJA 2012. ÁPRILIS 11.

A 2011-ben született új ötlet, a Magyar Költészet napjának megünneplése már „kötelező” saját programként került a tavaszi palettára. A helyszín is kötelez, a Költők Parkja, Zekl Zoltán, Kálnoky László és Kormos István méltó emlékhelye, amelyet ezen a napon a szavak emlékező erejével is erősítünk. A 2012. évi Újbudai Versmondó Maraton ismét a hivatalos koszorúzást követően kezdődött, s estig, a teljes sötétség beálltaig, sőt még azon is túl (ténylegesen a gyógyszertár zárásáig, ahonnan az elektromos áramot kaptuk) tartott. A kellemes tavaszi napsütés is támogatásra méltónak találta erőfeszítésünket.

A program az előzetes jelentkezések alapján alakult idősavok szerint, jöttek az óvodások, akik még ebéd előtt jutottak a pódiumra – Őrmező mindhárom óvodája fontosnak tartotta ezt az ünnepet. Még tanítási időben hallhattuk az iskolásokat, majd a délután folyamán fiatalok, idősek, civilek léptek a pódiumra. Az idén több fiatal költő megzenésítve énekelte saját verseit (Tóth Sándor Péter, Gerencsér Károly, és

Szigeti Sugár Éva, aki ütőgardonnal kísérte magát). Voltak visszatérő civilek is bőven még tavalyról, a Tarka Színpad tagjai, Engelbrecht László záróblokkja a tavalyi József Attila életút után idén Radnótit mutatta föl nekünk. Itt hallhattuk utoljára tagtársunk, O'sváth István lelkes szavalatát is, jövőre hiányozni fog.

Köszönjük az Őrmezői Közösségi Háznak a technikai segítséget, az Őrmező Gyógy-szertárnak az áramot, s minden fellépőnek a lelkes részvételt.

A műsorról készült rövid összefoglalót még sokáig láthattuk az Újbuda TV műsorán. Reményeink szerint a résztvevők és hallgatók is szép élményekkel távoztak, s jövőre ismét találkozhatunk a versekkel és egymással.

MORUS NAP 2012. június 8.

A 11. Morus Napot most is a Weinerrel kezdtük, az estet Kállay Gábor tanár úr által vezetett blockflóte együttes játéka nyitotta meg. Ezt követően Makrai Rita elnök aszszony köszöntötte az igencsak szép számban összesereglett közönséget:

„... Már mindenki nagyon várja díszvendégünket Schäffer Erzsébetet, aki meg is érkezett, nem is szeretném nagyon húzni, halasztani, csak röviden pár szót mondanék: Erzsébetet már többször próbáltuk megkönyékezni, de egyeztetési nehézségek miatt korábban nem jött össze a nagy találkozás, míg az idén végre sikerült eljönnie. Egyik társunk azt mondta, hogy nagyon jó, ha meghívjuk Erzsébetet, mert ő mindenről olyan jókat tud írni, hátha rólunk is ír majd valami szépet. Kérem szépen, fogadják szeretettel Schäffer Erzsébetet, beszélgető társa pedig, mint minden Morus napon Forgács Alajos plébános úr.”

Forgács Alajos a felekezeteknek kijáró köszöntésekkel köszöntötte a hallgatóságot és díszvendégünket, akinek díjait, elismeréseit is méltatta, mondván „jól tudom, hogy a dolgoknak önmagukban van értékük. Munkásságának, esszéinek önmagában van értéke, de a díjak valamilyen szinten mindig a visszajelzések mutatói, hogy fontos vagyok, hogy hasznos a munkám, hogy tudok vele szolgálni. Annál is inkább, mert az ő írásai olyan jellegű írások, amik a humanitást állítják elénk, az embert. Az embert a találkozásban.”

„...Azt gondolom, hogy a találkozások nagyon fontos üzenete, hogy induljunk el. Csak az tud találkozni, aki elindul, önmagából ki, hogy találkozhasson a másik emberrel. Meglátni a hétköznapijainkban azokat az eseményeket, illetve az eseményeknek az üzenet értékét, amelyek gazdagíthatnak másokat és gazdagíthatnak engem. Ugyanis a legnagyobb problémánk az, hogy elszaladunk egymás mellett, elszaladunk az eseményeink mellett, pedig minden eseménynek van üzenet értéke. ... És a zarándokút. A zarándokúton vannak különböző állomásaink, a különböző állomásokon találkozunk emberekkel. Az a humanitás, amely sugárzik az írásaiból, honnan táplálkozik, honnan merítkezik? ...vagy egyszerűen csak maga a humanitás, mint jó embernek lenni, olyan embernek, aki észreveszi a körülötte zajló eseményeket. ... Önnek korábban az utazásokkal kapcsolatban kérdéseket tettem föl, egyszer azt nyilatkozta 'egyre inkább azt érzem, nem mindegy, hogy minek a mentén történnek ezek a belső utazások, hiszen olyan keskeny az ösvény, amin az ember egyensúlyozik élete során' Kifejtené bővebben, hogy az Ön számára mi az az igazi értékrend, ami mentén a belső utazásoknak történniük kell?"

Itt az író vette át a szót, válaszolt, s nagy örömeinkre hosszan mesélt, főleg saját megélt történeteit idézte elénk. A hallgatóság együtt lélegzett, sírt, ha úgy adódott, s nevetett, ha a történet olyan fordulatot vett. Senki nem nézte az órát, s nem számolta a perceket. A mese áradt, s tán még most is elvarázsolódva hallgatnánk. Ez a kiadvány, akár csak a Morus Nap véges, így az előadásból most csak szemezgetünk:

Schäffer Erzsébet:

„Egyszer a kislányom azt kérdezte, olyan három-négyéves forma volt, hogy:

- Mama, hol a végtelen vége?
- Nem tudom.
- A Zsuzsa néniék házában van?
- Azt hiszem, nem.
- Az utca végén van?
- Nem, nem.
- De mama, hol a végtelen vége, hol van, merre megy?

Nem tudtam válaszolni.

Azon a tavaszon Erdélybe mentünk. Tavasz volt, húsvét előtti idő, az út mentén rengeteg birkanyáj.

Nézegetünk, bámulunk, egyszer csak Fanni azt mondja:

- Mama, a kisbárányoknak is lesz majd barikájuk, ha megnőnek?
- Igen.
- Azoknak is lesz majd barikájuk?
- Igen.
- És azoknak is, azoknak is?
- Igen.
- Mama, akkor ez a végtelen!"

....

„Amikor az ember rájön arra, hogy az ideje záros, akkor jobban válogat. Karinthy Ferenc, amikor idősebb volt, a naplójában ezt írta: „Én már csak jó bort iszom, jó ételt eszem. Csak jó könyvet veszek a kezembe. És kizárólag jó emberek társaságát

keresem." Körülbelül erre gondolok, amikor azt érzem saját magamon is, hogy válogatok. Egyszer kérdeztek tőlem valamit, hogy mit változtam?

– Talán most már válogatok, nem akarok mindent..."

"...Tavaly nagyon beteg lettem, arra jöttem rá, hogy nem hogy sok az erőm, hanem semmi erőm nincsen. Nehéz idők következtek, álmatlan éjszakák, gyengeség, félelem. Sokat járt az agyam, mindenfélén gondolkodtam. Azon is, hogy sokáig nem értettem, mire jó a szenvedés. Mire jó? Miért kell szenvedni ahhoz, hogy rájöjjön a lényeges dolgokra az ember? Miért nem lehet azt simán, szenvedés, fájdalom, félelem nélkül? Hát azért nem, mert amíg például a magam bőréen nem éreztem, hogy nem tudok beszélni, elment a szavam hosszú hetekre, fölment a vérnyomásom hosszú hónapokra, nem tudtam aludni hosszú-hosszú ideig, addig nem vettem észre, hogy mindent a lelkem irányít, a vérnyomást is, a nem-alvást is. És amíg nem „nyugszom le”, amíg nem fogadom el, hogy „nem tudom megtenni” ezt vagy azt, addig a testem jelez és tiltakozik. El kell kezdeni befelé gondolkodni. Úgy igazán. Ekkoriban találtam rá egy zsolttárra, egy református zsolttár, annak ez az egyik sora: „Tisztogass bár olykor, bajjal engemet.” Nekem ez az egy év igazi tisztogatás volt. Elcsöndesedtem, elvonultam, elkezdtem a magam kicsi dolgaira, a körülöttem élők egész kicsi dolgaira figyelni. Lemondtam dolgokról, ami nagyon nehéz volt, El kellett fogadnom, hogy nincs erőm. El kellett fogadnom, hogy irigy lettem a férjemre, aki felszállt a biciklire és tekert, úgy, mint azelőtt, én meg felszálltam volna a biciklire és nem tudtam tekerni, és ezért igaziból haragudtam rá. Megijedtem. Mi ez? És amikor egy akupunktúrás doktornő, akihez jártam, s akinek mindezt elmeséltem, azt mondta, hogy a keleti orvoslás szerint, hogyha az ember energiája elvész, ha elhagyja az ereje – és téged elhagyott – akkor irigy lesz, rossz, gonosz gondolatok öntik el.

- Neked semmi energiád nincs, szinte semmi, azért nem kapsz levegőt, azért nem tudsz beszélni. De ne félj, el fog múlni..."

Hát tenni kellett érte, de valóban elmúlt az a rossz állapot. De nagyon megszenvedtem, mégis fontos volt és végül is hálás vagyok ezért az egy évről, mert e nélkül egy csomó mindenre nem jövök rá, nem értek meg egészen egyszerű dolgokat. Nem lehet megúszni. Azt hiszem nem lehet, és nem is kell megúszni a szenvedést, a nehéz helyzeteket."

"...Szívesen mesélek, leginkább történeteket szeretek mesélni. Egyet engedjenek még meg. Győrbe utaztam egyszer, hideg volt, pénteki nap, rohanva mentem, épp hogy elértem a vonatot. Beléptem a kupéba és azt látom, hogy szemben a sarokban ül egy kismama – egy nagyon fiatal lány. Mellette a babája, egyhónapos, ha volt, mellettük egy vidéki házaspár. A másik oldalon egy idős úr ült, olvasott, aztán én, mellettem egy fülbevalós fiú, mindenhol voltak fülbevalói, legbelül meg egy főiskolás lány.

Elindult a vonat. Iszonyú meleg volt. Ha a vonaton fűtenek, na, akkor ég az ember vádlija, odaragad a fenéke az üléshez, ismerik. Olyan hangulatú füle volt ez, ahol semmi nem jó. Mindenki feszült volt. A kismama ült csöndben. A szigorú főiskolás lány idegesen legyezte magát és haragudott valamiért. A házaspárból az asszony kibontotta a cipőjét és durván meglökte a férjét: – Lajos, bontsd ki a cipődet! – Nem bontom – mondta a férj. Egy idő után az asszony újra piszkálta: – Bepállik a lábad, La-

jos! – Hagyjál békén, mondta a Lajos, arrébb húzódott, na, ettől még rosszabb volt a fülkében a hangulat. Zártság, meleg, feszültség, rossz csönd. Ez volt. És ekkor elkezdett sírni a kisbaba. És nem az volt a fülkében, hogy „jaj, ez a szegény gyerek, hát mi is nehezen bírjuk...”, hanem az volt a hangulat, hogy „Na, még ez is!” A gyerek sírt, a mama adott neki teát, megitta, de utána újra rákezdte. Sírt, sírt, sírt. És akkor a mama azt mondta:

- Bocsánatot kérek, megszoptom.

A vonatfülke szoros, mondhatni intim tér, kicsi a hely, összeér a térdünk szinte. A fiatal mama befordult az ablak felé, a mellére tette a kisbabát és onnantól kezdve... Különös dolgok történtek. Megszűnt a meleg. A házaspár, akik eddig szétültek, haragudtak egymásra, összesimultak. A lány, aki dühödten legyezte magát, lerakta a jegyzetét, elnyílt az arca, nézte a kisbabát, meg az anyját, aztán kinézett az ablakon, megint kinézett az ablakon, és szép lett az a szigorú arc, megnyílt az egész ember. Az úr, aki végig olvasott, nem olvasott tovább, letette a könyvét, becsukta a szemét és mosolygott. A fülbevalós fiú, aki sportújságot olvasott, most összecsukta az újságját, lába közé vette, rátámaszkodott a térdére és nézte a kismamát meg a babáját. És valami békességes, eddig ismeretlen csend ült rajtunk. És ebben a csendben csak a baba cuppogását, kortyolását lehetett hallani, ahogy szopizott. Hallgattuk önfelédten. És ekkor megszólalt a fiú, a fülbevalós: – Hát van huzata!

Nevettünk mindannyian. És innentől a fagyos léghőmérséklet, elkezdtünk beszélgetni...

Ennyi kellett. Egy hétköznapi dologba avatódunk be, egy kisbaba éhségének csillapításának voltunk tanúi. De – és ez volt a csoda – mindenki pontosan megérezte, hogy ilyenkor sokkal több történik. Érintés van, odaadás, áldozat, elfogadás, melegség, örökké tartó ígéret... szakralitás – és ez az érzés, üzenet, nevezzük bárminek, mindannyiunkat kinyitott, megváltoztatott. Közösséggé lettünk, beszélgettünk, néztük egymást, érdeklődtünk, ki-ki vérmérséklete szerint. A szigorú bástyák ledőltek bennünk...

Ezért mondom, hogy nincs baj, hogy nem kell félni. Ezek a történetek naponta szembe jönnek velünk. Igen, tudom, vannak másfajta történetek is. De én ezekbe kapaszkodom.”

Aki olvasott már Schäffer Erzsébetet, tudja, nehéz letenni. Itt is erősen ránk esteledett már, se szeri se száma nem volt a szívet melengető, könnycseppeket morzsolató szép történeteknek. Végül vagy bő két óra után tértünk át a dedikálásra és a saját süteményekkel gazdagon tálalt agapéra. Ismét egy felejthetetlen közösségteremtő estet sikerült összehozni, amilyenek után azt mondja minden jólelkű résztvevő: ide igencsak érdemes volt eljönni, hiszen nem csak jól szórakoztam, hanem magam is nemesebb lélekke váltam. Köszönjük, Erzsébet!

ZARÁNDOKLATAINK, KIRÁNDULÁSOK

Immár hagyomány, hogy minden évben kétszer – tavasszal és ősszel – a Kelenföldi Szent Gellért Plébániával közösen zarándoklattal egybekötött kirándulást szervezünk. Tavasz kirándulásunkra 2012. május 26-án került sor Debrecen – Hortobágy

útvonallal. Az autóbuszon kiosztottuk Alajos atya által nagy gonddal elkészített zárandokfüzetet, amelyből tájékozódhattunk a napi programról, a meglátogatott helyek nevezetességeiről. Az ünnepi szentmisét a debreceni Szent Anna templomban tartjuk, ezért a zárandokfüzetben több imát és éneket is találtunk, amelyet eddig nem ismertünk. Amint a városból kiértünk, imádkoztunk: a reggeli imát, az Őrangyalhoz. Könyörögtünk a mennyei Atyához, hogy egész földi életünk során jártunkban, keltünkben mindig érezzük gondviselő atyai jóságát. Rövid szünet után elimádkoztunk a Dicsőséges Szentolvasót. Minden tized után egy-egy éneket énekeltünk Máriához. Alajos atya elmondta, hogy zárandokutaink alkalmával mindig arra emlékezzünk, hogy mi itt a földön vándorok, jövevények vagyunk. Állandóan úton járunk a végső cél, az örök boldogság felé. Hogy erről az útról le ne térrünk, kérjük Szent Anna pártfogását. Zárandoklatunkat felajánlottuk az otthon maradottakért, a betegekért, családtagjainkért, közösségünkért, saját magunkért és édes magyar hazánkért. Alajos atya ismertette Szent Anna és Szent Joachim életét, akiket az Úr arra választott ki, hogy megszülessék és neveltesék a Boldogságos Szűz Mária, Jézus Krisztus édesanyja. Ezt követően elimádkoztunk a Litániát Szent Anna asszonyról. Megtanultuk a szentmise kezdő énekének dallamát: „Szent Annát dicsérni hívek, jöjjetek...” délelőtt 11 körül érkeztünk Debrecenbe.

Előjáróban szeretnék Debrecenről – a teljesség igénye nélkül – rövid ismertetőt írni. Debrecen Magyarország második legnagyobb és legnépesebb városa, Hajdú-Bihar megye székhelye. Időnként „a kálvinista Róma” néven, vagy „cívisváros”-ként emlegetik. Írott forrásban elsőként 1235-ben tűnik fel Debrecen neve, mégpedig a Váradi Regestrumként ismert ítéletgyűjteményben, ekkor még „Debrezun” alakban (a név feltehető forrása Débrésün, jelentése: mozogjon, éljen.) A három falu (Boldogasszonyfalva, Szentlászlófalva és Debreczun) egyesülésével jött létre a település. A mohácsi vész után védura Enyingi Török Bálint 1536-ban Debrecenbe hozta a reformációt és az Melius Péter, a város első püspöke alatt annyira elterjedt, hogy 1552-re a katolikus egyház teljesen megszűnt. A gazdag kereskedőváros polgársága körében hamar visszhangra találtak a kálvini reformáció tanai, és lehetőségeiket kihasználva a korszakban szinte egyedülállóan fejlett iskolahálózat kiépítését kezdték meg. Ekkoriban alakult ki a cívis mentalitás, amiben a református vallás morális értékrendje egyesült az itt élő pragmatikusan puritán életfelfogásával. A 16. század közepén már a város teljes lakossága protestáns. Így nyerte el a város a „kálvinista Róma” nevet. 1715-ben visszatért a városba a katolikus egyház, és a várostól kapott telken a piarista szerzetesek felépítették a mai Szent Anna székesegyházat. A város gyorsan fejlődött, de konzervatívizmusát végig megtartotta. A történelem úgy hozta, hogy az utóbbi két évszázadban kétszer is meghatározó szerepet játszott Magyarország történetében. Először 1849 januárjában lett az ország fővárosa, és vált – Kossuth szavaival élve – a „magyar szabadság őrvárosává”, amikor a forradalmi kormány Pest-Budáról ide menekült. 1849 áprilisában Kossuth a Debreceni Református Kollégium oratóriumában mondta ki a Habsburg-ház trónfosztását és Magyarország függetlenségét. Debrecen tanúja volt a szabadságharc egyik utolsó csatájának is, melyben a Habsburg-párti orosz sereg legyőzte a magyar honvédség egyik fontos elővédjét a város nyugati részén. A második világháború alatt Debrecen hatalmas veszteségeket szenvedett. 1944 után megkezdődik az újjáépítés, és Debrecen egy időre másodszor

is az ország fővárosa lett, amikor itt ülésezett az Ideiglenes Nemzetgyűlés, és száz napig itt tevékenykedett az Ideiglenes Nemzeti Kormány is.

Az autóbusról leszállva bementünk a Debreceni Református Kollégiumba, ahol megtekintettük a Múzeumot. Itt ízelítőt kaphattunk a kollégium, a régmúlt idők diákjainak életéből, a technikai eszközökről. A Református Kollégium 1538-as alapításától a magyar és az egyetemes művelődéstörténet kiemelkedő helyszíne. Nagy irodalmáraink közül itt tanult – többek között – Szenci Molnár Albert, Csokonai Vitéz Mihály, Fazekas Mihály, Kölcsey Ferenc, Arany János, Ady Endre, Móricz Zsigmond és Szabó Lőrinc is. Ezután bementünk a város szívében, a Kossuth téren látható Református Nagytemplomba, mely Debrecen jelképe. Móricz Zsigmond szavaival élve: „... két tömör tornyával, mint hortobágyi bika, szembenéz az idővel...”...A templom 1564-ben leégett, s csak 1626-28-ban építették újjá Bethlen Gábor anyagi segítségével. Harangját 1636-ban kapta. I. Rákóczi György erdélyi fejedelem a császáriaktól zsákmányolt ágyúk ércanyagából két 60 mázsás harangot öntetett Johann Regner gyulafehérvári mesterrel. Az egyiket Debrecennek, a másikat Kassának ajándékozta. Rövid séta után bementünk a Szent Anna templomba, ahol Alajos atya megtartotta az ünnepi szentmisét. Prédikációjában a Boldogságos Szűz Máriáról és édesanyjáról, Szent Annáról emlékezett meg. A szentmise után megnéztük a templomot, mely 1716-tól működik Debrecenben. 1993. május 31. óta a Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegye székesegyháza. A főoltárkép a templom védőszentjét, a Máriát tanító Szent Annát ábrázolja. A legrégebb és legértékesebb festmény az egyik oltárkép Kalazanci Szent Józsefet, a piarista rend alapítóját ábrázolja piros ruhás tanítványai között. Valószínűleg Karl Rahl osztrák festő, Lotz Károly, Than Mór és Munkácsy Mihály mestere festette. 18. századi a mellékoltárok faragványai és barokk szobrai. A mennyezet és az ablakok alatti falfelület a harmincas évekbeli felújításkor kapta nagy freskó- és stukkódíszzeit. Ekkor készültek Ungváry Sándor mennyezetfreskói is, amelyek az Árpád-ház szentjeit ábrázolják. Itt látható a Torinói lepel, mely 1898 óta foglalkoztatja a tudományos közvéleményt, amikor Secondo Pia ügyvéd, amatőr fotós elkészítette róla az első fényképfelvételt. A fotón a lepel pozitív képe, vagyis a fényképe jelent meg. E felfedezés óta a szindrológia (lepelkutató) megállapította, hogy az a halott, akit e lepelbe betakartak, az valóban azokat a sérüléseket hordozta, amelyekről az evangéliumok is hírt adnak Jézus halálával kapcsolatban. A Katolikus Egyház a mai napig nem jelentette ki, hogy a Torinói lepel minden kétséget kizáróan Jézus Krisztus halotti leple.

A templomból kijöttünk, autóbusszal szálltunk, a magunkkal hozott ebédet menet közben elfogyasztva indultunk el a Hortobágyra. A Hortobágyi Pásztor múzeumban megnéztük a kiállítást, mely a csikósok, gulyások, juhászok életének legfontosabb elemét mutatja be a kihajtástól a Hídi Vásárig. A Pásztor múzeum a 19-20. század fordulóján Hortobágyra jellemző pásztoréletet mutatja be. A kiállítás élethű bábokkal, élőképekkel, vetítésekkel, hanganyagokkal hozza megérinthető közelségbe ezt a letűnt világot. A Hortobágyi Csárda több mint 300 éve várja az utazókat az egykori sóút mellett, a Kilenclükú híd tövében. Az épület a világörökség része. Történetét, a vándorok életét, a pusztát felfedező nagyjaink alakját bemutató kiállítás látható az egykori vendégszobákban.

Lassan busszal szálltunk és elindultunk Budapest felé. Amíg nem értük el az autópályát

pihentünk, halkan beszélgettünk. Hálaadásul a szép napért elimádkoztuk a Lorettoi Litániát. Befejezésül Szentolvasót imádkoztunk a Világosság titkaival. Minden tized után szent éneket énekeltünk Máriához. Budapesthez közeledve Alajos atya megköszönte az autóbusz vezetőjének a biztonságos, nyugodt vezetést. Nekünk is megköszönte a részvételt, mert nélkülünk nem tudna zárandoklatokat szervezni. Mi is megköszöntük Alajos atyának a zárandoklat szervezését és vezetését. Ilyenkor otthoni gondjainkat feledve, közösségként állhatunk az Úr elé, hogy felajánljuk gondjainkat és kérjük segítségét. Hitben megerősödve, tudásban gyarapodva és testileg-lelkileg felüdülve térünk haza. Hiába szeretnénk zárandokolni, ha nincs pásztorunk, vezetőnk. Abban a reményben kérjük Isten áldását, hogy még sokáig együtt járhassuk zárandoklatainkat.

Lukácsa Gézáné

Október 20-án a Kelenföldi Szent Gellért Plébánia elől elindultunk Bélapátfalva – Mezőkövesd úticéllal. Megkaptuk a zárandokfüzetet. Amikor az autópályára értünk, imádkoztunk és szent énekeket énekeltünk. XVI. Benedek pápa 2012. október 11-től 2013. december 24-ig terjedő időszakot a Hit Évének nyilvánította, ezért zárandokutunk fő témája is a hit volt. A zárandokfüzet utolsó lapján olvastuk a következő szép és reményt adó gondolatokat: „A hit kapuja (vö. ApCsel 14,27), amely bevezet minket az Istennel való életközösségbe és lehetővé teszi a belépést az Egyházba, mindig nyitva áll előttünk. Akkor tudjuk átlépni küszöbét, ha Isten igéje elhangzik, és a szív enged a kegyelem formáló erejének. Belépni ezen a kapun azt jelenti, hogy életre szólóan útra kelünk. Ez az út a keresztséggel kezdődik (vö. Róm.6,4), aminek következtében Atyánknak szólíthatjuk Istent, és a halállal fejeződik be, amelyen át belépünk az örök életbe, az Úr Jézus feltámadásának köszönhetően, aki azt akarta, hogy a Szentlélek ajándékai által mindazok, akik benne hisznek, részesüljenek az Ő dicsőségében (vö. Jn 17,22)”. Ezt követően Alajos atya nagyon szép, tudásunkat gyarapító előadást tartott a hitről, amelyet csak töredékesen tudok leírni.

A hit a három isteni erény, vagy ahogy a teológia újabban emlegeti, a három teológiai erény: hit, remény, szeretet. Azért isteni, mert Isten a forrása, tőle ered és ő táplálja bennünk. Ugyanakkor ő a célja is. Alajos atya úgy véli: éppúgy megállja a helyét, ha egzisztenciális erényeknek hívjuk, hiszen létkérdéssé válik számunkra, létfontosságú, hogy rendelkezünk-e ezekkel az erényekkel. Ugyanis a megtérés és az azt követő cselekvő magatartás szoros összetartozását is jelzi. A három teológiai erény szorosan összetartozik, mindegyiknek megvan a maga sajátos karaktere. A hit az elfogadás, a remény a várakozás, a szeretet pedig a cselekvő jóakarát erénye. A hit továbbadása majd mindenütt problémává vált napjainkra, és súlyos válságba került. Sorskérdéssé lett a jelen egyháza számára is. A legnagyobb igyekezet, a legjobb szándék ellenére is az a veszély fenyeget, hogy a hit elenyészik modern világunkban. Hogyan tovább? Miként küzdjünk ellene? Lehet hatékonyabb és modernebb módszerek után kutatni, de úgy tűnik, nem hoznak igazi megoldást, mert nem csupán a hit áthagyományozása vált problémássá, hanem maga a hit. Ráadásul nem csak a mások hite, nem is az eljövendő nemzedék hite, de a mi hitünk is kockán forog! Ha meggyőzőbb, erőteljesebb, lángolóbb lenne, úgy a továbbadása sem jelentene feltehetően nagy gondot. Ma mindenekelőtt az élő hit tanúira van szükség, mert

csak az átélt hit meggyőző. Mit jelent hinni? Roppant fontos ez a kérdés. A „hinni” szónak a mindennapi nyelvhasználatban számtalan jelentése van. Pl: úgy hiszem, vannak támpontjaim. Jelenthet vélekedést, sejtést. Ám jelenthet hiszékenységet, stb. Ugyanakkor jelenthet bizalmat, ráhagyatkozást és hűséget. A hit tehát több jelentőségű szó. Éppen ez ad lehetőséget arra, hogy visszaéljenek vele. Ahogy hétköznapi jelentésében, úgy a vallási, sőt kifejezetten a keresztény vallási értelemben is több jelentésű a „hinni” szó. Amikor a keresztény ember megvallja, hogy hiszek, akkor ezzel nemcsak azt a meggyőződését fejezi ki, hogy van Isten, hanem azt, hogy számára a hit a létezés tartóoszlopa és tartalma, alapja és célja. Valójában elkötelezettséget, bizalmat és tanúságtételt jelent. Hinni Istenben valójában egy személyes válaszadást jelent. A keresztény hitet ebben az értelemben kell megragadnunk. A hit bibliai értelmezése: A hit ószövetségi értelmében azt jelenti, hogy szilárdra válunk és bízunk Istenben. Akkor elszáll minden félelmünk és lehetővé válik számunkra az ésszerű cselekvés. „Aki hisz, nem inog meg” (Iz. 28,16). Azt mondják, a harag rossz tanácsadó. A félelem legalább annyira. A félelem megingat és elbizonytalanít. Az Istenben bízó, szilárd hit ezt a félelmet szünteti meg. Nem véletlen Jézusnak az a felszólítása, amellyel újra és újra megszólítja apostolait: „Ne féljetek!”. Az Újszövetség szerint a hit lényegileg hit Jézus Krisztusban. Maga Jézus – Szent Pál nem kevésbé – az ember teljes egzisztenciáját felölelő magatartásnak tekinti a hitet. Jézus újra és újra hitet kér, mégpedig azt a hitet, hogy fogadják el őt, mint Isten küldöttét, felkentjét, Krisztusát. „Jézus, Dávid Fia, könyörülj rajtam!” – kiáltozott a vak Baltimeus, mintegy megvallva hitét, hogy Jézus a Messiás. Ez nem más, mint Jézus elfogadása és ebből fakadó követése. Ezzel főleg az evangéliumok csoda-elbeszéléseiben találkozunk: „Csak higgy, hited meggyógyított”. Ez a teljesen önátadó hit nem lehet más, mint az Isten hűségére, irgalmára és szeretetére adott válasz. Ez az isteni hűség, irgalmasság és szeretet pedig Jézus Krisztusban, az ő életében, halálában és feltámadásában nyilvánult meg.

Mire Alajos atya befejezte tanítását, meg is érkeztünk Béalápátfalvára. A béalápátfalvai ciszterci templom és kolostor a 781 méter magas Bél-kő lábánál, egy erdős-ligetes emelkedésen fakadó forrás (Háromkút) mellett Béalápátfalván található. Magyarország egyedüli épségben megmaradt román stílusú ciszterci apátsági temploma, amely 1232-ben épült. Béalápátfalva nevét az oklevelek a XIII. században Bel, Beel, Beyle alakban, 1330-ban „falu a monostor előtt, melyet az Apát falujának neveznek” alakban volt említve, 1415-ben pedig Apátfalva alakban őrizték meg. A templom jellegzetes ciszterci jellegű építmény, ennek megfelelően a nyeregtetős, háromhajós és kereszthajós templom torony nélkül épült. Nyugati főhomlokzatán nyílik a nagyméretű bélletes kapu a főhajón, afölött található a rózsablak, a jobb oldali mellékhajóba pedig a laikus testvérek bejárata nyílik. Keleti végéhez a 18. században kontyvetős, barokk sekrestyeházat építettek. Az apátság román stílusban megépített temploma nemzetközileg is elismert műemléki és történeti nevezetesség. Védőszentjeként a Nagyboldogasszonyt tartják számon.

Az ünnepi szentmisét Alajos atya itt tartotta. Prédikációjában a mélységes, igaz hit példaképéül a Boldogságos Szűz Máriát állította elének, aki Gábrriel angyal szavára kimondta az igent. Egész élete az Istenre való ráhagyatkozást, a belé vetett bizalmat mutatja. Fontos, hogy ne csak szóban higgyünk, hanem azt tetteinkkel is bizonyít-

suk. A szentmise után ragyogó napsütésben gyönyörködtünk a tájban és fényképeket készítettünk, majd elindultunk Mezőkövesdre.

A terület már a népvándorlás korában lakott volt. Az első magyar település a honfoglalás korában jött létre, de 1275-ben egy egyházi összeírás lakatlan faluként utal rá, feltehetőleg a tatárjárás idején pusztult el. A 14. századtól a diósgyőri uradalom legdélibb települése. A 15. században már mezővárosként emlegetik. 1464-ben Mátyás királytól pecsétet, később más kiváltságokat kapott. A romantikus legenda szerint a város és a környező falvak népének, a matyó népcsoportnak a neve is a Mátyás névből származik (valójában az elnevezés a 18. században alakult ki: az északabbi területek protestáns lakossága által alkalmazott, a terület katolikus népességére utaló, megkülönböztető név volt). Az 1544-től török hódoltság alatt álló város 1552-ben – az egri vár elestének évében – elpusztult, az 1596-os mezőkeresztesi csata után évekre lakatlan maradt, és nem is nyerte vissza régebbi népességszámát a török idők végéig. 1849. február 28-án a kápolnai csatában vereséget szenvedett honvéd hadsereg a település határában Kmety György, Aulich Lajos és Guyon Richárd vezetésével győztes ütközetet vívott a császáriakkal. A település virágzott, jó hatással volt rá a vasút kiépülése (1860-as évek). Mezőkövesd napjainkban is őrzi népi hagyományait „Matyóföld fővárosa”-ként, ugyanakkor iskoláival, sportlétesítményeivel és más intézményeivel megfelel a 21. század városaival szemben támasztott követelményeknek is.

Először a Matyó Múzeumot látogattuk meg. A város főterének jellegadó épülete felújítva, a korszerű muzeológia és közönségfogadás elvárásainak megfelelően ad otthont a három matyó település, Kövesd, Tard és Szentistván életét, a matyók hétköznapijait és ünnepeit bemutató kiállításnak: Matyó lakodalmas menet, matyó viseletek, fotó és képfestőműhely, surckészítő, parasztház hagyományos berendezéssel. A Matyó Múzeum gyűjteményeinek jelentős részét a viseletek, hímzések, szöttesek képezik. Ezen kívül megtalálhatók a paraszti élet eszközei, bútorai, cserép-

edényei. Nagy élményt jelentett számunkra a kiállítás. Ezután a mezőkövesdi Hadas apró telkeivel, a szabálytalanul kanyargó utcákkal ismerkedtünk. A településrészen egyes épületei 150-200 év távlatából hitelesen őrzik a matyótság építészetiét, az egykori életformát. A hadas családszervezet tulajdonképpen atyafiságot jelent: az egymással rokon családokat nevezték hadaknak. Egy udvaron, közös konyhán maradt együtt több felnövő nemzedék. A település építészetiileg ezt a szerkezetet őrzik, innen kapta a nevét. A sok látnivalóra tekintettel, szabadidő keretében kukkant-hattunk be az egyes házakba. Kivétel nélkül, a házak méreténél fogva – kis csoportokban – bementünk a Kisjankó Bori Emlékházba. A tájház nemcsak a Népművészet Mestere díjjal is elismert rajzolóasszonynak, – akit Bori néninek hívnak a mai napig – hanem a korabeli népművészetnek is emléket állít 1974. óta. Ebben a házban született Bori néni. Mindenki érdeklődésének megfelelően az egyes házakban működő fazekas, szövő-, mézeskalácsos-, üvegcsiszoló- és hímzőműhelybe is bement, amelyek még ma is működnek. A szabad idő leteltével közösen bementünk a Szent László templomba. A XIV. századi gótikus alapokra épült, XVIII. században bővített templom előtt áll Szent László és Szent Imre herceg szobra. A műemlék jellegű templom helyén a XIII. században már állt egy gótikus templom. Ennek hajóját 1786-ban a meghagyott szentély kivételével lebontották és kereszt alakban meghosszabbították. Az ősi szentély most a templom Mária kápolnája, melynek freskói egyházművészeti jellegük mellett valóságos kultúrtörténeti értéket képviselnek. Megőrkítik a matyó nép minden korosztályának népviseletét. Az 1937-ben készített képek akkor élt személyek portréi is egyben. A plébánia falán emléktábla jelzi, hogy 1806-ban a királyi korona menekítésekor egy éjszakát itt őrizték. Hunyadi János és I. Ferenc József egykori látogatását is emléktábla őrzik. Sajnos a „korona szoba” nem látogatható éppúgy, mint a matyó madonna festmény sem, mely Takács István ábrázolásában egyedül álló. Amikor a templomba beléptünk, elénekeltük a „Boldogasszony Anyánk...”, majd búcsúzóul az „Isten hazánkért...” szent éneket. Zarándoklatunk utolsó állomásaként az új Jézus Szíve templomba mentünk. A templomot 2001. október 13.-án szentelték fel, melyre nyolc évtizedig vártak a mezőkövesdiek. A Jézus Szíve egyházközség kéttornyú templomát és plébánia épületét Rátkai Attila és neje Kiss Róza tervezte. A díszítő falfestmények mezőkövesdi fiatal művész, Köteles István munkái. A templom melletti Milleneum Emlékpark és Kavicsos-tó kedvelt helyszíne a városi rendezvényeknek.

Szép és tudásban gyarapodó, lelkiekben gazdag kirándulással egybekötött zarándok utunk véget ért. Autóbuszra szálltunk és elindultunk Budapest felé. Az autópályán hálaadásul elimádkoztuk a Dicsőséges Rózsafüzért. Minden tized után egy-egy éneket énekeltünk Máriához. Ezen kívül – a mindennapi életben kevésbé ismert – Mária antifónát imádkoztuk, amely pünkösdtől adventig terjedő időszakra vonatkozik. Budapestre érve Alajos atya megköszönte az autóbusz vezetőjének a biztonságos, nyugodt vezetést. Megköszönte nekünk is, hogy már több, mint 10 éve lankadatlan buzgalommal és örömmel veszünk részt a zarándoklaton. Mi is megköszöntük Alajos atyának a kirándulással egybekötött zarándoklat előkészítését és vezetését. Végül kifejeztük azt a reményünket, hogy – Isten segítségével – még sok éven át együtt zarándokolhatunk. Isten áldása kísérje minden munkáját.

Lukácsa Gézi

ŐRMEZŐ ÜNNEPE

A 2012. szeptember 9-i Őrmező Ünnep immár a 11. volt, ahogy azt már írtuk, ez lényegében a helyi fesztivál, amelyet Preisinger Éva és csapata álmodott meg, s tart életben évről évre. Egyesületünk is igyekszik minden évben valami újat kitalálni a jelenlétünk gazdagítására, így az idén a krumplispogácsa mellé korábbi tombolánkat „Adományvásárra” cseréltük. Ennek lényege, hogy ki-ki elhozhatta adománynak szánt kisebb tárgyait, amelyeket mi elárvereztünk 200 forintos kikiáltási áron, s ez folyamatosan zajlott egész nap.

Itt történt egy másik, szívet-lelket melengető szép gesztus, a Kossuth Gyermekotthon nevelői és gyermekei süteményeket és lángost sütöttek, ezeket jótékonyági céllal eladtak, majd a befolyt bevételt z egyesületünknek ajánlották föl, hogy mi fordítsuk azt a körülöttünk élő rászorulóok javára. Nagyon szép megtapasztalása az „Adni öröm” élményének, s a gyermekek is érezhették mit is jelent ez, s hogy ők is hasznosak lehetnek mások számára, nem csak kapnak, hanem adni is tudnak!

Köszönjük szépen Dóka Rita igazgató asszonynak, nevelőtársainak és nem utolsó sorban a gyermekeknek az adományt, amit a karácsonyi szeretetsomagjaink alapanyagának beszerzésére fordítottunk.

A KARITÁSZ ÉS A PLÉBÁNIA HÍREI

A Szent Gellért Templom eseményei 2012-ben:

II. 11. Részt vettünk a plébánián tartott farsangi bálon és annak előkészítésében (sütemények sütése).

V. 26. Részt vettünk a plébániával közösen szervezett zárandoklattal egybekötött kiránduláson (Debrecen-Hortobágy).

- VI. 16. Esztergomba utaztunk Cseh Zoltán pappá szentelésére, aki diakónusi gyakorlatát plébániánkon töltötte. Áldja meg a mindenható Isten, hogy Istennek hű szolgálója, a rábízott nyájnak jó pásztora legyen.
- VI. 24. Cseh Zoltán atya Őrmezőn mutatta be új miséjét.
- IX. 23-24. A Szent Gellért búcsú előkészítésében és lebonyolításában vettünk részt.
- X. 20. Részt vettünk a plébániával közösen szervezett zárandoklattal egybekötött kiránduláson (Bélapátfalva-Mezőkövesd).
- XI. 25. Szent Erzsébetre emlékezve a plébániai Karitás megvendégelte az idősebb testvéreket.

Ezen kívül az Őrmezői Morus Szent Tamás Egyesület szervezésében minden vasárnap, Újévkor és karácsonykor az Őrmezői Községi Házban reggel 8 órakor szentmisét mutattak be a plébánia lelkészei. Ez a szolgálat a lakótelepen élő idősebb, nehezen közlekedők lelki igényét elégíti ki, rendszeresen részt vesz mintegy 70-80 ember.

SZENT GELLÉRT ÜNNEPE

A 2001-ben felállított kopjafa talapzatán elhelyezett márványtábla hirdeti: „Gellért püspök 1046. szeptember 24-én, mártírhalálának napján itt vonult át a pesti révhez András herceg fogadására”. Jó, hogy van egy középkori emlékünk egy szentről itt a

modern kor lakótelepén. Egy szent ürügy, hogy összejöhessünk minden ősszel, s megemlékezzünk egy emblematis, a mai kor számára is rengeteg példát elénk állító szerzetesről, püspökről, remetéről, tanítóról.

2012. szeptember 24-én délelőtt a Menyecske utcai Általános Iskola kertjében gyűltünk össze, mindenki ott volt, aki rendszeres résztvevője ennek a megemlékezésnek. Az eseményt az iskolások műsora, majd a házigazda igazgatóasszony Újkériné Diviák Mária szavai nyitották meg, Forgács Alajos római katolikus plébános úr ismét elsősorban a gyermekeket szólította meg rövid tanításában, amelyet a Miatyánk közös imádságával zárt. A református missziót Faragó Dávid, missziós lelkész úr képviselte. Végezetül a helyi civil szervezetek, – köztük az egyesületünk is – az óvoda és az iskola képviselői megkoszorúzták az emlékoszlopot.

KÜLSŐ KAPCSOLATAINK

Ismét szeretnénk köszönetet mondani az Órmezői Községi Ház vezetőjének és csapatának, hogy helyet adnak programjainknak, s minden vasárnap teret adnak a szentmiséknek. Köszönet érte a Községi Ház valamennyi munkatársának.

Meghívást kaptunk a 2012. május 3.-án a Parlament Felsőházi termében rendezett 6. Országos Keresztény Civil szervezetek Fórumára, melynek témája: Szegénység és szolidaritás volt. Strommer Pál levezető elnök, a Magyar Piarista Szövetség főtákará bevezetőjében hangsúlyozta, hogy olyan feladatról, olyan témáról beszélünk, amelyik a nemzet stratégiáját is érinti, és amelyben a keresztény civil szervezeteknek küldetése, hivatása van. Harrach Péter a MKDSZ elnöke köszöntőjében kiemelte a számunkra is szóló szentírási idézetet: „amit a legkisebbnek teszünk, azt Jézus Krisztusnak tesszük”. Fontos tehát a felebaráti szeretet és a szolidaritás a rászorulókkal szemben. Az egyházi szervezetek karitatív tevékenysége is erre irányul. Nagyon fontos szerepe az államnak a társadalom peremére szorultak integrálása. Balog Zoltán államtitkár (KIM) és Gábos András szociológus (TÁRKI) egyaránt arról beszéltek, hogy Magyarországon a szegénység olyan nagymértékű, hogy a gazdasági fejlődést akadályozza. A pénzügyi jóléti ellátások a munkavállalást csökkentik, ezért átalakításra van szükség. A hosszabb ideje munka nélkül, segélyen élő embereknek nagy veszély a lumpenizáló magatartás kialakulása: már nem is akar a helyzetén változtatni. Fontos feladat az emberekben az akarás felébresztése, képessé tenni az embert a változásra: felelősség vállalás saját sorsáért. A képzés a felzárkóztatásnak egyik formája. Különösen fontos a romák felzárkóztatása, mivel az elmúlt 20 évben tudásuk leértékelődött. Balog Zoltán államtitkár példaként mondta el, hogy 1000 roma nőt képeznek ki szociális munkára. A Fórum második részében a résztvevő szervezetek számoltak be a területükön végzett tevékenységükről és annak eredményeiről. A Fórumon egyesületünket Cselikovics Jánosné és Lukácsa Gézőné képviselték.

A 7. Keresztény Civil Szervezetek Fórumán is részt vettünk október 18-án a Parlament Felsőházi termében. Témája: Az élet védelmében. Harrach Péter MKDSZ elnöke megnyitó beszédében kitért arra, hogy Isten az embert saját képmására teremtette. Az életvédelem a fogantatás pillanatától a halálig terjed. Fő feladat az abortusz megelőzése, a születések számának növekedése. A megszületett gyermeket házasságot kötött szülők neveljék. Magyarország lakossága a századfordulóra – ha nem tudjuk megállítani a folyamatot – a felére csökken, és a 65 éven felüliek a lakosság harmadát teszik majd ki. Ez a gazdaságot működésképtelenné teszi. Az államon kívül a

civil szervezeteknek is fontos szerepük van. Habsburg-Lotharingiai Christiana kiemelte, hogy egész Európában az élet nagy veszélyben van. Olyan társadalom, ahol elveszett az emberi méltóság, érték, különösen a fogamzás idején és az öregkorban. Idézte Boldog II. János Pál pápa előrelátó figyelmeztetését. Úgy látja Magyarországon még termékeny a talaj, nyitottak a szívek, – a család tisztasága, szülőknek való engedelmesség, öregek tisztelete – ezekből még sok megvan. Sajnos Bőjte Csaba testvér elfoglaltsága miatt személyesen nem tudott megjelenni, de üzenetét a Fórumon felolvasták. „Megmaradunk?” – hangzott el a kiáltás. „A statisztika fényében fogyunk. A félelem, szorongás elpusztít. Ez a sátán műve. Egy dinamikus, bátor szemléletre van szükség! Isten a Biblián keresztül is bátorít minket: 'KérjeteK, és adnak nekteK, keressetek és találni fogtok... (Mt. 7,7)' Csend, nyugalom, béke, Isten áldása megmaradna rajtunk.” – Levelében erre saját életéből számtalan példát közölt.

„Az élet kultúrája” címmel dr. Jelenits István piarista szerzetestanár tartott nagyon tartalmas és szép előadást. Életünk Isten kezében van, hozzunk áldozatot. Az élet értékét, kultúráját meg kell őrizni és másoknak is átadni. A tapasztalatok a családban élhetőek meg. A médiában hallott egy adatot, egy átlagos házaspár naponta 2,5 percet beszél egymással. Nem egyedülálló eset! Mennyi jut a gyerekekre? Nincs tér, bensőség, imádságos idő. A lányokat úgy kellene nevelni, hogy ne legyen teher a házasság és a gyerekevelés. Beszámolót tartott az Alfa Szövetség és a Gólyahír Egyesület, hogy hogyan segítenek a bajba jutott anyákon, hogy gyermekeiket megtarthassák, vagy ha teljesen kilátástalan a helyzet, gyermeküket világra hozzák és örökbe adják. Egyesületünket Lukácsa Gézáné képviselte.

FORRÁSAINK, PÁLYÁZATOK

Az 1%-os adófelajánlás, ahogy azt gondoltuk, igen csekély bevételt eredményezett, egyrészt nem volt média kampányunk, másrészt az adókulcs csökkenésével a befizetett adók mértéke is kisebb. Összesen 61.388 forintot utalt át az adóhatóság októberben a számlánkra.

A 2012. évben a pályázati rendszer is változásokat hozott, csak tavasszal jelent meg az Nemzeti Civil Alapból Nemzeti Együttműködési Alappá átalakult szervezet működési célú pályázata, s csak néhány hónapra való támogatási lehetőséggel. Az eredmények tekintetében csak a konkrét szervezetekre lehetett rákeresni, egységes, minden szervezetet és az általuk nyert támogatást nem lehetett látni – ez némi rossz szájízt adott. A szájíz mellé végül nagy keserűség társult, mert a 19 éve fennálló egyesületünk, aki mindig sikerrel pályázott a civil Alapnál, ezúttal nem kapott támogatást. Igaz, nem teljes elutasítást kaptunk, hanem várólistára ítélték, a gigászi 1015 sorszámmal.

Egyetlen pályázati sikerünk Újbuda Önkormányzatának 100.000 forintnyi támogatása, amit teljes mértékben a jelen kiadvány nyomdaköltségére fordítottunk. Valljuk be őszintén: amióta a Morus Nap vendégének előadását leközzöljük, azóta most negatív rekordot állítunk be az oldalszámmal – vendéglőadóknak csodálatos meséiből csak pár oldal megjelentetését engedhettük meg magunknak, nem beszélve a példányszámról, amelyet ezennel felére csökkentettünk, hogy addig nyújtózkodjunk, ameddig a takarónk ér.

Már korábban említettük, hogy Őrmező Ünnepeén a Kossuth Gyermekotthon nekünk ajánlotta fel a jótékonyági süteményeinek bevételét, 19.010 Ft-ot, emellé a saját adományvásár bevételünk 15.450 Ft volt. Ezt összesen még az Erzsébet napi Erzsébetkenyér bevételünk és a gyertyák hozadéka további 12.600 forinttal egészítették ki. Úgy látszik a pályázati és 1%-os kudarcok elszántabbá tettek minket, így adományok gyűjtésében rekordot értünk el. A magánszemélyektől érkezett adományok a fentiekén kívül 239.400 forintot tettek ki.

Köszönjük mindazoknak, akik adományukkal vagy 1%-os adóforintjaik irányításával az Őrmezői Morus Szent Tamás Egyesületet támogatták, s kérjük, hogy továbbra is tartanak ki mellettünk.

Adószámunk: 18056824-1-43

KARITATÍV TEVÉKENYSÉG

Több éve támogatjuk a szerény körülmények között élő Mihályko Tamás máréfalvai, jelenleg 5. osztályos kislány tanulását, a Csaba testvér által szervezett napköziben való ellátásához járulunk hozzá havi 5.000 forinttal. A miseközösség tagjai közül 18 fő önkéntesen összeadva további havi 5.000 forintot juttat Dénes Attilának, Tamás kis társának.

Saját hagyományainknak megfelelően Őrmezői társainkat ismét támogattuk, húsvétkor (52) és karácsonykor (47), hasznos, tartós élelmiszerekből álló szeretetcsomagot készítettünk és hordtunk szét a rászoruló családoknak és idős, egyedülálló lakótársainknak.

Idén is részt veszünk a 'Gyűjtsön egy csillagot' akcióban, hogy a mi adományaink se hiányozzanak a szegények megsegítésére összegyűjtött összegből. A gyertyák árusítása december hónap elején, az adventi időszakban zajlott.

Idén is tettünk javaslatot Újbuda képviselőtestületének, hogy kiket szeretnénk támogatásban részesíttetni a karácsony előtti egyszeri támogatáskor. Ezúttal 76 nevet adtunk le, reméljük, hogy szándékunk célba talált.

ÖNKÉNTESEINK

Az eddig leírt programok természetesen nem jöhettek volna létre emberek nélkül. A Morus tagjai önkéntesek, fizetség nélkül végzik kitartó munkájukat. Berendezik a termet, szorgoskodnak a rendezvényeken, süteményt sütnek, bevásárolnak és szeretetcsomagokat állítanak össze, hordanak ki, pályázatot és elszámolást írnak, előkészítik a könyvelést, postára mennek, kapcsolatot tartanak, facebook-ot és honlapot szerkesztenek, beszámolót írnak, intézik az ügyeket, s még felsorolni is nehéz, mi minden hasznosat tesznek a közösség érdekében. Köszönjük áldozatos munkájukat.

BÚCSÚ

2012-ben többen tértek meg Teremtőjükhöz a Morus tagjai közül – egyéniségük, tevékenységük hiányozni fog. Emléküket szeretettel őrizzük. Léleekben egy-egy gyertyát gyújtunk, s egy fohászt mondunk most értük:

Nagy Ádámné, Gitka (2012. április 28.)

dr. Végh Edit (2012. július 2.)

Hegedűs Ferencné, Marika (2012. augusztus 8.)

Molnár Gyuláné, Évike (2012. augusztus 26.)

O'sváth István (2012. augusztus 30.)

ZÁRSZÓ

Amikor a beszámolót a nyomdába adjuk, rendszerint advent van, így van ez most is. Ezeknek a szavaknak a leírásakor ráadásul az Öröm vasárnapja. Nem tehetünk hát mást, mint örülni. Örülünk, hogy megértük, hogy erősödtünk, hogy segítettünk. S tudjuk, hogy amit csinálunk, csak igen kis részben múlik a pénzen. Hozzon bármit a 20. évünk, örülni fogunk, és jelen leszünk Őrmező életében. Kérem, tartsanak velünk!

Szeretettel Makrái Rita elnök

Őrmezői Morus Szent Tamás Egyesület

morus@omszte.hu

www.omszte.hu

<http://www.facebook.com/morusszenttamaz.egyesulet>